

Պանիում — Թիվ տասը

Ազգերի վերելքն ու անկումը. 144,000-ի կնքումը և Դանիել 11.10–16-ի ծածուկ մարգարեական պատմությունը

Jeff Pippenger
2025-04-16

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարների թեման հարավի թագավորի վերելքն ու անկումն է, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգների վերջին վերելքն ու անկումը, որը երկրորդ համարում ներկայացված է վերջին նախագահի միջոցով՝ որպես վիշապային զորության վերջին երկրային ներկայացուցիչ. ինչպես նաև Միավորված Ազգերի վերջին վերելքն ու անկումը, որոնք ներկայացված են երրորդ և չորրորդ համարներում: Հինգերորդից մինչև իններորդ համարները ներկայացնում են պապական իշխանության պատմությունը 538-ից մինչև 1798 թվականը: 538 թվականը նշանավորում է պապական իշխանության գորացումն, 1798 թվականը նշանավորում է պապության մահաբեր վերքը, և հետևաբար հինգերորդից մինչև իններորդ համարները ներկայացնում են գազանի վերջին վերելքն ու անկումը: Տասներորդ համարը նշանավորում է 1989 թվականը որպես հարավի թագավորի անկումը, ինչպես ներկայացված է նախկին Խորհրդային Միությունում:

«Յուրաքանչյուր ազգ, որ ելել է գործողության բեմ, թույլ է ստացել զբաղեցնելու իր տեղը երկրի վրա, որպեսզի երևա, թե արդյոք նա պիտի կատարի «Հսկողի և Սուրբի» նպատակը: Մարգարեությունը գծագրել է աշխարհի մեծ կայսրությունների՝ Բաբելոնի, Մարադարսկաստանի, Հունաստանի և Հռոմի, վերելքն ու անկումը: Սրանցից յուրաքանչյուրի հետ, ինչպես նաև ավելի նվազ զորություն ունեցող ազգերի հետ, պատմությունը կրկնվել է: Յուրաքանչյուրը ունեցել է իր փորձության շրջանը, յուրաքանչյուրը ձախողվել է, նրա փառքը խամրել է, նրա զորությունը հեռացել, և նրա տեղը զբաղեցրել է մեկ ուրիշը....»

«Սուրբ Գրքի էջերում պարզված ազգերի վերելքից և անկումից նրանք պետք է սովորեն, թե որքան անարժեք է զուտ արտաքին և աշխարհիկ փառքը: Բաբելոնը՝ իր ողջ զորությամբ և իր շքեղությամբ, որի նմանը մեր աշխարհը դրանից ի վեր այլևս չի տեսել,—զորություն և շքեղություն, որոնք այն ժամանակվա մարդկանց այնքան հաստատուն և հարատև էին թվում,—որքան լիովին է անցել ու չքացել: «Խոտի ծաղկի» պես այն կորսվել է: Այսպես է կորսվում ամեն բան, որ Աստծուն չունի որպես իր հիմք: Միայն այն, ինչ կապված է Նրա նպատակի հետ և արտահայտում է Նրա բնավորությունը, կարող է հարատևել: Նրա սկզբունքներն են միակ անսասան բաները, որ գիտի մեր աշխարհը»: Education, 177, 184.

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նույնացնում են հարավի թագավորի՝ Ռուսաստանով ներկայացված, վերջին վերելքն ու անկումը: Տասներեքերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարները նույնացնում են Միացյալ Նահանգների վերջին վերելքն ու անկումը: Տասնմեկերորդ գլխի ամբողջ մարգարեական պատումը կառուցված է

թագավորությունների վերելքի և անկման կառուցվածքի վրա: Մարգարեության ուսանողը պետք է նկատի ունենա այս փաստը, եթե ուզում է որևէ հնարավորություն ունենալ տասնմեկերորդ գլխի մարգարեական պատգամը ճիշտ բաժանելու:

Դանիել մարգարեի տասնմեկերորդ գլխի հիմնարար տեսանկյունն այն է, որ այն բաղկացած է թագավորությունների վերելքի և անկման կրկնվող պատկերավորումներից: Երբ Քույր Ուայթն ասում է. «Այսպես կործանվեց Մարաց և Պարսից թագավորությունը, ինչպես նաև Հունաստանի և Հռոմի թագավորությունները», նա «Հունաստանը» նույնացնում է վիշապի հետ, «Հռոմը»՝ գազանի, իսկ «Մարա-Պարսկաստանը»՝ կեղծ մարգարեի: Նա նույնացնում է վերջին երկրային թագավորության վերջնական վերելքն ու անկումը, որը բաղկացած է վիշապից, գազանից և կեղծ մարգարեից, որոնք իրենց վերելքը սկսում են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ և աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն՝ Հայտնություն 16:12–21-ի կատարման մեջ: Նա Աստծո ժողովրդին ուղղորդում է դեպի «ազգերի վերելքն ու անկումը, ինչպես պարզաբանված է Սուրբ Գրքի էջերում»՝ որպես այն տեսանկյունը, որ պետք է գործադրել, որպեսզի «սովորեն, թե որքան անարժեք է զուտ արտաքին և աշխարհիկ փառքը»:

Պատճառը, թե ինչու մենք պետք է «սովորեն, թե որքան անարժեք է զուտ արտաքին և աշխարհիկ փառքը», այն է, որպեսզի առավել խորությամբ հասկանանք, որ ամեն ինչ՝ կորչում է, «որ Աստծուն որպես իր հիմք չունի»: Հետևաբար, կյանքի ու մահու խնդիր է՝ ունենալ Աստծուն որպես քո հիմք կամ չունենալ Նրան որպես քո հիմք: Մտքի զարգացման այդ կետում Քույր Ուայթն այնուհետև սահմանում է, թե ինչ է նշանակում Աստծուն ունենալ որպես քո հիմք, երբ ասում է. «Միայն այն, ինչ կապված է Նրա նպատակի հետ և արտահայտում է Նրա բնավորությունը, կարող է հարատևել»: Նա հենց նոր բացատրել էր, որ ամեն ինչ, ինչ Աստծո հիմքի վրա չէ, կորչում է, և որ հիմքի վրա կառուցվածի երկակի չափանիշն այն է, թե արդյոք մի բան «կապված է Նրա նպատակների հետ», և թե արդյոք այն «արտահայտում է Նրա բնավորությունը»: Նրա բնավորությունն է Նրա հիմքը:

Այնուհետև պարբերության եզրափակիչ նախադասության մեջ նա նշում է, որ «Նրա սկզբունքները միակ անսասան բաներն են, որ մեր աշխարհը ճանաչում է»: Աստծո բնավորությունը Նրա սկզբունքներն են, և Նրա սկզբունքները արտահայտում են Նրա բնավորությունը: Կյանքի ու մահվան հարց է այն, թե մարդկությունն ինչպես է հարաբերվում Աստծուն՝ որպես ամեն բանի հիմքի: Ես պնդում եմ, որ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի հիմնարար կառուցվածքը կազմված է թագավորությունների վերելքի և անկման պատմության վրա: Կա մի հատված, որտեղ ներշնչանքը մեզ տեղեկացնում է ուսումնասիրության ճիշտ տեսակի մասին:

«Պատմության այնպիսի ուսումնասիրություն կա, որը դատապարտության ենթակա չէ: Սրբազան պատմությունը մարգարեների դպրոցներում ուսումնասիրվող առարկաներից մեկն էր: Ազգերի հանդեպ Նրա վարմունքի արձանագրության մեջ հետազոծվում էին Եհովայի հետքերը: Այսպես, այսօր ևս մենք պետք է քննենք Աստծո գործերը երկրի ազգերի հետ: Մենք պետք է պատմության մեջ տեսնենք

մարգարեության իրականացումը, ուսումնասիրենք Նախախնամության գործունեությունը մեծ բարենորոգչական շարժումների մեջ և հասկանանք իրադարձությունների առաջընթացը ազգերի համախմբման մեջ՝ մեծ պայքարի վերջնական բախման համար»: The Ministry of Healing, 441.

Պատմության սրբացված ուսումնասիրությունը ճանաչվում է որպես երկրի ազգերի հանդեպ Աստծո գործադրության, ինչպես նաև Իր բարենորոգչական շարժումների նկատմամբ Աստծո նախախնամական առաջնորդության ուսումնասիրություն, ուստի սրբացված պատմությունը ներառում է ուսումնասիրության թե՛ արտաքին, թե՛ ներքին գիծ: Աստծո մարգարեական Խոսքը հաստատելու գործում պատմությունը կիրառելու նպատակը այդ մարգարեական պատմությունն օգտագործելն է, որպեսզի «հասկանանք իրադարձությունների առաջընթացը՝ մեծ պայքարի վերջնական բախման համար ազգերի համախմբման մեջ»: Քույր Ուայթի նախորդ պարբերությունը վերցված էր սուրբ պատմության մարգարեական մոդել կառուցելու անհրաժեշտության մի շատ լուսավորյալ բացատրությունից, որը հիմնված է այն հիմնարար կառուցվածքի վրա, որ ներկայացված է թագավորությունների «վերելք ու անկում»-ում:

«Քրիստոնեական աշխատանքի պատրաստության համար շատերը անհրաժեշտ են համարում ձեռք բերել պատմական և աստվածաբանական գրությունների ընդարձակ գիտելիք: Նրանք ենթադրում են, թե այս գիտելիքը իրենց օգնություն կլինի ավետարանը ուսուցանելիս: Մակայն մարդկանց կարծիքների նրանց աշխատատար ուսումնասիրությունը ավելի շուտ տանում է նրանց ծառայության տկարացմանը, քան թե դրա զորացմանը: Երբ ես տեսնում եմ գրադարաններ՝ լեցուն պատմական և աստվածաբանական գիտության ծանրակշիռ հատորներով, մտածում եմ. «Ինչո՞ւ փող ծախսել այն բանի համար, որ հաց չէ»: Հովհաննեսի վեցերորդ գլուխը մեզ ասում է ավելին, քան կարելի է գտնել նման աշխատություններում: Քրիստոս ասում է. «Ես եմ կյանքի հացը. ով որ Ինձ մոտ է գալիս, երբեք չի քաղցի, և ով որ Ինձ հավատում է, երբեք չի ծարավի»: «Ես եմ կենդանի հացը, որ երկնքից իջավ. եթե մեկը ուտի այս հացից, հավիտյան կապրի»: «Ով որ Ինձ հավատում է, հավիտենական կյանք ունի»: «Այն խոսքերը, որ Ես ասում եմ ձեզ, հոգի են և կյանք»: Հովհաննես 6:35, 51, 47, 63:»

«Կա պատմության այնպիսի ուսումնասիրություն, որը դատապարտելի չէ: Սուրբ պատմությունը մարգարեների դպրոցներում ուսումնասիրվող առարկաներից մեկն էր: Ազգերի հետ Նրա վարած հարաբերությունների արձանագրության մեջ հետազոծվում էին Եհովայի քայլահետքերը: Այսպես և այսօր մենք պետք է քննենք երկրի ազգերի հետ Աստծո գործերը: Մենք պետք է պատմության մեջ տեսնենք մարգարեության իրականացումը, ուսումնասիրենք Նախախնամության գործառնությունները մեծ բարենորոգչական շարժումների մեջ և հասկանանք իրադարձությունների ընթացքը՝ ազգերի համախմբման մեջ դեպի մեծ պայքարի վերջնական բախումը»:

«Այդպիսի ուսումնասիրությունը կյանքի մասին կտա լայն ու համակողմանի պատկերացումներ: Այն կօգնի մեզ որոշ չափով հասկանալու նրա փոխհարաբերություններն ու փոխադարձ կախվածությունները, թե որքան

զարմանալի կերպով մենք կապված ենք միմյանց հետ հասարակության և ազգերի մեծ եղբայրակցության մեջ, և թե որքան մեծ չափով մեկ անդամի ճնշումն ու նվաստացումը կորուստ է բոլորի համար:»

«Սակայն պատմությունը, ինչպես սովորաբար ուսումնասիրվում է, զբաղված է մարդու նվաճումներով, նրա հաղթանակներով պատերազմի մեջ, իշխանության և մեծության հասնելու գործում նրա հաջողությամբ: Աստծու գործունե մասնակցությունը մարդկանց գործերի մեջ աչքաթող է արվում: Քչերն են ուսումնասիրում Նրա նպատակի իրագործումը ազգերի վերելքի և անկման մեջ:»

«Եվ, մեծ չափով, աստվածաբանությունը, ինչպես որ այն ուսումնասիրվում և ուսուցանվում է, մարդկային ենթադրությունների ընդամենը մի արձանագրություն է, որ ծառայում է միայն «խորհուրդը գիտության չհասած խոսքերով մթագնելուն»: Չափազանց հաճախ այս բազմաթիվ գրքերը կուտակելու դրդապատճառը ոչ այնքան մտքի և հոգու համար կերակուր ստանալու փափագն է, որքան փիլիսոփաների և աստվածաբանների հետ ծանոթանալու փառասիրությունը, ժողովրդին քրիստոնեությունը գիտական տերմիններով և դրույթներով ներկայացնելու ցանկությունը:»

«Գրված բոլոր գրքերը չէ, որ կարող են ծառայել սուրբ կյանքի նպատակին: «Սովորեցե՛ք Ինձնից,— ասաց Մեծ Վարդապետը,— առե՛ք Իմ լուծը ձեզ վրա», «սովորեցե՛ք Իմ հեգությունն ու խոնարհությունը»: Ձեր մտավոր ամբարտավանությունը ձեզ չի օգնի հաղորդակցվելու այն հոգիների հետ, որոնք կորչում են կյանքի հացի պակասից: Այս գրքերի ուսումնասիրության մեջ դուք թույլ եք տալիս, որ դրանք զբաղեցնեն այն գործնական դասերի տեղը, որոնք պետք է սովորեիք Քրիստոսից: Այս ուսումնասիրության արդյունքներով ժողովուրդը չի սնվում: Այն հետազոտությունից, որն այնքան հոգնեցուցիչ է մտքի համար, շատ քիչ բան է տալիս այն, ինչը կօգնի մարդուն լինել հոգիների համար հաջողակ մշակ:»

«Փրկիչը եկավ «աղքատներին ավետարանը քարոզելու»: Ղուկաս 4:18: Իր ուսուցման մեջ Նա գործածում էր ամենապարզ արտահայտություններն ու ամենահստակ խորհրդանիշները: Եվ ասված է, որ «ժողովրդական բազմությունը հաճույքով էր լսում Նրան»: Մարկոս 12:37: Նրանք, ովքեր ձգտում են այս ժամանակի համար կատարել Նրա գործը, կարիք ունեն ավելի խոր ըմբռնման այն դասերի, որ Նա տվել է:»

«Կենդանի Աստծու խոսքերը ողջ կրթության մեջ ամենաբարձրն են: Նրանք, ովքեր ծառայում են ժողովրդին, պետք է ուտեն կյանքի հացից: Սա նրանց հոգևոր գործություն կտա, և ապա նրանք պատրաստ կլինեն ծառայելու մարդկանց բոլոր դասերին»: The Ministry of Healing, 441–443.

Քույր Ուայթը նաև ավելի հստակ սահմանում է, որ թագավորներ հաստատելու և թագավորներ հեռացնելու գործում Աստծո գործության գործադրության ճանաչումը՝ թագավորի ընտրությունների հիման վրա, պատմության ուսումնասիրության ճշմարիտ փիլիսոփայությունն է:

«Ազգերի պատմության մեջ Աստծո խոսքի ուսումնասիրը կարող է տեսնել աստվածային մարգարեության բառացի կատարումը: Բաբելոնը, ի վերջո ջախջախված ու կործանված, վերացավ, որովհետև բարգավաճման օրերին նրա իշխանավորներն իրենց համարել էին Աստծուց անկախ և իրենց թագավորության փառքը վերագրել էին մարդկային նվաճմանը: Մարա-Պարսկական տիրությունը երկնքի բարկությանն արժանացավ, որովհետև այնտեղ Աստծո օրենքը ոտնատակ էր տրվել: Տիրոջ երկյուղը ժողովրդի ճնշող մեծամասնության սրտերում տեղ չէր գտել: Չարությունը, հայհոյությունը և ապականությունը գերակշռում էին: Իսկ դրան հաջորդած թագավորությունները առավել ևս ստոր և ապականված էին, և դրանք բարոյական արժեքի սանդղակում իջնում էին ավելի ու ավելի ցածր»:

«Երկրի վրա յուրաքանչյուր իշխանի կողմից գործադրվող իշխանությունը Երկնքից է տրված, և նրա հաջողությունը կախված է այն բանից, թե ինչպես է նա գործածում իրեն այսպես շնորհված իշխանությունը: Ամեն մեկին աստվածային Պահապանի խոսքն է ուղղված. «Ես գոտևորեցի քեզ, թեև դու Ինձ չճանաչեցիր»: Եսայիա 45:5: Եվ ամեն մեկի համար հին ժամանակներում Նաբուգոդոնոսորին ասված խոսքերն են կյանքի դասը. «Քո մեղքերը արդարությամբ քավիր, և քո անօրենությունները աղքատներին ողորմություն ցույց տալով. գուցե դրանով երկարաձգվի քո խաղաղությունը»: Դանիել 4:27:»

«Այս բաները հասկանալը,—հասկանալ, որ «արդարութիւնը բարձրացնում է ազգը», որ «գահը հաստատվում է արդարութեամբ» և «պահպանվում ողորմութեամբ», ճանաչել այս սկզբունքների գործադրութիւնը Նրա գորութեան դրսևորման մեջ, Ով «թագավորներին հեռացնում է և թագավորներ է կանգնեցնում»,—սա է հասկանալ պատմութեան փիլիսոփայութիւնը: Առակաց 14:34, 16:12, 20:28; Դանիել 2:21»

«Միայն Աստծո խոսքի մեջ է սա հստակորեն ներկայացված: Այստեղ ցույց է տրվում, որ ազգերի ուժը, ինչպես նաև անհատների ուժը, չի գտնվում այն հնարավորությունների կամ միջոցների մեջ, որոնք նրանց անպարտելի են թվում դարձնել. այն չի գտնվում նրանց պարծեցած մեծության մեջ: Այն չափվում է այն հավատարմությամբ, որով նրանք կատարում են Աստծո նպատակը»: Prophets and Kings, 501, 502.

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարների թեման հարավի թագավորի վերելքն ու անկումն է, սակայն առավել կարևորն այն է, որ այդ համարները նշանավորում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը և երեք փորձություններից երկրորդը, որոնք, ինչպես ներկայացված է տասներորդ համարում, սկսվեցին վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին:

Այդ կնքումը ներկայացված է Դանիելով՝ առյուծների գուրում, երեք արժանավորներով՝ կրակե հնոցում, Դանիելով և երեք արժանավորներով, որոնք աղոթում էին, որպեսզի հասկանան Նաբուգոդոնոսորի երազը՝ երկրորդ գլխում եղած գազանների պատկերի մասին, Դանիելով, որը իններորդ գլխում աղոթում էր Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, իմաստուններով, որոնք հասկանում են գիտության աճը, Հեսուով, որի մեղքը հեռացվում է Զաքարիայի երրորդ գլխում, Զորաբաբելով՝ չորրորդ գլխում, Հովսեփով,

որը դառնում է Եզիպտոսի երկրորդ իշխանը, աշակերտներով, որոնք տասն օր վերնատանն էին՝ Պենտեկոստեից առաջ, Միլլերականներով՝ Էքսեթերի ճամբարային ժողովում, Ղազարոսով, որը առաջնորդում էր թափորը Հաղթական մուտքի ժամանակ, և Հայտնության յոթերորդ գլխում հիշատակված հարյուր քառասունչորս հազարներով:

Տասնմեկերորդ համարը վրա հասավ 2014 թվականին՝ ուկրաինական պատերազմի սկզբում, և 2023 թվականի հուլիսին սկսվեց տեսողական փորձությունը, որտեղ Աստծու ժողովուրդը «սպիտակեցվում» է: Տասնմեկերորդ գլխի հինգերորդ տողը տասներեքից տասնհինգ համարներն են:

Հինգերորդ գծի ընդհանուր տեսություն

Որովհետև հյուսիսի թագավորը պիտի վերադառնա և նախկինից ավելի մեծ բազմություն պիտի հանի, և անշուշտ պիտի գա որոշ տարիներից հետո՝ մեծ զորքով և մեծ հարստությամբ: Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագանները պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Եվ հյուսիսի թագավորը պիտի գա, հողաթումբ պիտի կուտակի և պիտի վերցնի ամենամուր քաղաքները. և հարավի բազուկները չեն դիմանա, ոչ էլ նրա ընտիր ժողովուրդը, և չի լինի զորություն՝ դիմակայելու: Դանիել 11:13–15:

Այս համարները կատարվեցին մ.թ.ա. 200 թվականին, և դրանք մատնանշում են Պանիումի ճակատամարտը, որը ներառում է հակառակորդ թագավորներին և նրանց դաշինքները, և այդ համարները նաև պատմության այն կետն են, որտեղ հեթանոսական Հռոմը առաջին անգամ ինքնահաստատվեց Դանիել տասնմեկի պատմության մեջ: Այս համարները ներառում են Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության վերջնական վերելքն ու անկումը, սակայն նաև Քրիստոսի՝ Կեսարիա Փիլիպպե այցելելու աստվածաշնչյան պատմությունը, որտեղ Պետրոսը տեղադրում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքումը: Այս պատմությունը նախատիպում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքումը՝ տասներկուերորդ գլխի երեք փորձություններից երրորդի գալուստով, որը բաղկացած է «մաքրվելուց, սպիտակեցվելուց և փորձվելուց»:

Այս երեք համարները տանում են դեպի տասնվեցերորդ համարը, որտեղ ներկայացված է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը: Երբ 1844 թվականի օգոստոսի 17-ին ավարտվեց Էքսեթերի վրանային ժողովը, իմաստուն կույսերը վաթսունվեց օրվա ընթացքում Միացյալ Նահանգների արևելյան ծովափով տարան Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը: Կա մի ժամանակաշրջան, երբ բոլոր կույսերն արթնանում են, և մի դասը յուղ չունի, և այն ամենը, ինչ դրանով նույնացվում է: Երբ Սիմոն Բար-Յոնայի անունը փոխվեց Պետրոսի, նշանավորվում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքումը: Այդ պահից ի վեր Հիսուսը սկսեց աշակերտներին ուսուցանել խաչի հետ կապված իրադարձությունների մասին:

Խաչը փորձության ժամանակի ավարտի խորհրդանիշն է, և Ուիլյամ Միլլերը, որին նախապատկերել էր Հովհաննես Մկրտիչը, իսկ նրան իր հերթին՝ Եղիան, բարձրացվեց՝

ներկայացնելու «փորձության ժամանակի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները», ինչպես արեցին թե՛ Հովհաննես Մկրտիչը, թե՛ Եղիան։
Հովհաննեսն այսպես ասաց։

Բայց երբ նա տեսավ, որ փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերը գալիս էին իր մկրտությանը, ասաց նրանց. «Իժերի ծնունդ, ո՞վ ձեզ զգուշացրեց փախչել գալիք բարկությունից»։ Մատթեոս 3:7.

Եղիան այսպես ասաց։

Եվ Աքաաբը պուրակ շինեց. և Աքաաբը Իսրայելի Տեր Աստծուն բարկացնելու համար ավելի շատ բան արեց, քան Իսրայելի բոլոր այն թագավորները, որ նրանից առաջ էին եղել։ Նրա օրերում բերեղացի Հիելն էր, որ վերաշինեց Երիքովը. նրա հիմքը դրեց իր անդրանիկ որդի Աբիրամի գնով, և նրա դռները կանգնեցրեց իր կրտսեր որդի Սեգուբի գնով՝ Տիրոջ այն խոսքի համաձայն, որ Նա ասել էր Նաւեի որդի Յեսուի միջոցով։ Եվ գաղաադարնակներից թիշբացի Եղիան ասաց Աքաաբին. «Կենդանի է Իսրայելի Տեր Աստվածը, որի առջև ես կանգնած եմ. այս տարիներին ո՛չ ցող կլինի և ո՛չ անձրև, եթե ոչ իմ խոսքի համաձայն»։ Գ Թագավորաց 16:33–17:1:

Խոսելով Վիլյամ Միլլերի աշխատանքի մասին՝ որպես ժամանակակից բարենորոգչի, Քույր Ուայթը հայտարարեց.

«Անհրաժեշտ էր, որ մարդիկ արթնացվեին իրենց վտանգի գիտակցությանը, որպեսզի մղվեին պատրաստվելու այն հանդիսավոր իրադարձություններին, որոնք կապված են շնորհի ժամանակի ավարտի հետ»։ The Great Controversy, 310.

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները ներկայացնում են «փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները»։ Այդ իրադարձությունները ժամանակի վախճանին՝ 1989 թվականին, բացվեցին, և դրանք հստակորեն հայտնվեցին։

«Իր խաչելությունից առաջ Փրկիչը Իր աշակերտներին բացատրեց, որ Ինքը պետք է մահվան մատնվի և հարություն առնի գերեզմանից, և հրեշտակներ ներկա էին՝ Նրա խոսքերը մտքերի և սրտերի վրա դրոշմելու համար։ Բայց աշակերտները սպասում էին ժամանակավոր ազատագրման հռոմեական լծից, և նրանք չէին կարողանում հանդուրժել այն միտքը, որ Նա, որի վրա կենտրոնացած էին իրենց բոլոր հույսերը, պիտի կրեր անարգ մահ։ Այն խոսքերը, որ նրանք պետք է հիշեին, վտարվեցին նրանց մտքից, և երբ փորձության ժամանակը եկավ, այն նրանց գտավ անպատրաստ։ Հիսուսի մահն այնքան լիովին կործանեց նրանց հույսերը, կարծես Նա նախապես զգուշացրած չլիներ նրանց։ Այդպես էլ մարգարեություններում ապագան բացվում է մեր առաջ նույնքան հստակ, որքան բացվեց աշակերտների առաջ Քրիստոսի խոսքերով։ Այն իրադարձությունները, որոնք կապված են շնորհի ժամանակի փակման և նեղության ժամանակի համար պատրաստության գործի հետ, հստակ ներկայացված են։ Բայց բազմությունները այս կարևոր ճշմարտությունները չեն հասկանում առավել, քան եթե դրանք երբեք հայտնված չլինեին։ Սատանան հսկում է, որպեսզի խլի ամեն տպավորություն, որ նրանց

իմաստուն կդարձնէր դեպի փրկություն, և նեղության ժամանակը նրանց կգտնի անպատրաստ»: The Great Controversy, 595.

Կեսարիա Փիլիպպեայում, որ Պանիումն է, այսինքն՝ տասներեքից տասնհինգերորդ համարներում, Քրիստոսը սկսեց Իր աշակերտներին ուսուցանել խաչի մասին՝ այդպիսով նախատիպելով Էքզեթերի ճամբարային ժողովի պատմությունը մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Հարյուր քառասունչորս հազարի բարենորոգչական շարժման սկզբում «փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները» ապակնքվեցին, և հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման ավարտին «փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները» ապակնքվում են քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ:

«Այսօր, Եդիայի և Հովհաննես Մկրտչի հոգով ու գործությամբ, Աստծո կողմից նշանակված պատգամաբերները դատաստանի ենթակա աշխարհի ուշադրությունը հրավիրում են այն հանդիսավոր իրադարձությունների վրա, որոնք շուտով պետք է տեղի ունենան շնորհի ժամանակի ավարտվող ժամերի և Քրիստոս Հիսուսի՝ որպես թագավորների Թագավորի և տերերի Տիրոջ, հայտնության առնչությամբ»: Մարգարեներ և Թագավորներ, 715, 716.

«Փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները» այն իրադարձություններն են, որոնք բացված են քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ: Զաքարիայի գրքի երրորդ գլխում պատկերագրված են քննչական դատաստանի վերջին տեսարանները: Ներշնչանքը միավորում է Զաքարիայի վկայությունը Եզեկիելի գրքի իններորդ գլխում կնիքվածների հետ:

«Աստծու ժողովուրդը հեծում և աղաղակում է երկրի մեջ կատարվող պղծությունների համար: Արտասուքով նրանք զգուշացնում են ամբարիշտներին այն վտանգի մասին, որում գտնվում են՝ ոտնահարելով աստվածային օրենքը, և անպատմելի վշտով խոնարհվում են Տիրոջ առաջ՝ իրենց իսկ հանցանքների պատճառով: Ամբարիշտները ծաղրում են նրանց վիշտը, ծանակում նրանց լուրջ հորդորները և արհամարհանքով խոսում այն բանի մասին, ինչն իրենք նրանց տկարություն են անվանում: Սակայն Աստծու ժողովրդի տառապանքն ու խոնարհվելը անսխալ ապացույց են, որ նրանք վերագտնում են այն ուժն ու բնավորության ազնվությունը, որոնք կորսվել էին մեղքի հետևանքով: Դա այն պատճառով է, որ նրանք ավելի են մոտենում Քրիստոսին, և նրանց աչքերը սևեռված են Նրա կատարյալ մաքրության վրա, ուստի այդքան հստակ տեսնում են մեղքի ծայրաստիճան մեղավորությունը: Նրանց ապաշխարությունն ու ինքնանվաստացումը Աստծու աչքին անհամեմատ ավելի ընդունելի են, քան այն ինքնաբավ, գոռոզ ոգին նրանց, ովքեր լացի պատճառ չեն տեսնում, արհամարհում են Քրիստոսի խոնարհությունը և կատարելություն են հավակնում՝ միաժամանակ զանց առնելով Աստծու սուրբ օրենքը: Հեզությունն ու սրտի խոնարհությունը գործության և հաղթանակի պայմաններն են: Փառքի պսակը սպասում է նրանց, ովքեր խոնարհվում են խաչի ստորոտում: Երանի՛ այս սգավորներին, որովհետև նրանք պիտի մխիթարվեն»:

«Հավատարիմ, աղոթող անձինք, ասես, փակված են Աստծու հետ: Իրենք իսկ չեն գիտակցում, թե որքան ապահով կերպով են պահպանված: Սատանայից մղված՝ այս աշխարհի իշխանավորները ձգտում են կործանել նրանց, բայց եթե նրանց աչքերը բացվեին, ինչպես Դոթանում բացվեցին Եղիսեի ծառայի աչքերը, նրանք կտեսնեին Աստծու հրեշտակներին, որ բանակած են նրանց շուրջը և իրենց փայլով ու փառքով զսպում են խավարի գորքերը:»

«Երբ Աստծո ժողովուրդը Նրա առաջ խոնարհեցնում է իր անձերը՝ սրտի մաքրության համար աղերսելով, տրվում է հրամանը. «Հանեցե՛ք նրանցից պղծված զգեստները», և հնչում են քաջալերական խոսքերը. «Ահա, քո անօրենությունը հեռացրի քեզանից, և քեզ զգեսնելու եմ փոփոխության զգեստներով»: Քրիստոսի արդարության անբիծ հանդերձը դրվում է Աստծո փորձված, փորձության ենթարկված, սակայն հավատարիմ զավակների վրա: Արհամարհված մնացորդը զգեցվում է փառավոր հանդերձներով՝ այլևս երբեք չպղծվելու աշխարհի ապականություններով: Նրանց անունները մնում են Գառան կյանքի գրքում՝ գրանցված բոլոր դարերի հավատարիմների շարքում: Նրանք դիմադրել են խաբեբայի նենգություններին. վիշապի մոնչունը չի շեղել նրանց իրենց հավատարմությունից: Այժմ նրանք հավիտենապես ապահով են գայթակղիչի հնարքներից: Նրանց մեղքերը փոխանցվում են մեղքի սկզբնավորողին: Եվ մնացորդը ոչ միայն ներված և ընդունված է, այլև պատիվ է ստանում: «Գեղեցիկ խույրը» դրվում է նրանց գլխներին: Նրանք պետք է լինեն որպես թագավորներ և քահանաներ Աստծո համար: Մինչ Սատանան առաջ էր բերում իր մեղադրանքները և փորձում կործանել այս խմբին, սուրբ հրեշտակները, անտեսանելի, անցնում էին այս ու այն կողմ՝ նրանց վրա դնելով կենդանի Աստծո կնիքը: Սրանք են նրանք, որ կանգնած են Սիոն լեռան վրա Գառի հետ՝ իրենց ճակատների վրա ունենալով Հոր անունը գրված: Նրանք նոր երգն են երգում գահի առաջ, այն երգը, որ ոչ ոք չի կարող սովորել, բացի հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնվեցին երկրից: «Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնում է: Սրանք գնվեցին մարդկանց միջից՝ լինելով առաջին պտուղները Աստծո և Գառի համար: Եվ նրանց բերանում նենգություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են Աստծո գահի առաջ:»

«Այժմ արդեն լիովին կատարվել են Հրեշտակի այն խոսքերը. «Լսի՛ր այժմ, ո՛վ Հետու քահանայապետ, դու և քեզ առաջ նստող քո ընկերները, որովհետև նրանք զարմանալի մարդիկ են. քանզի, ահա, Ես պիտի դուրս բերեմ Իմ Ծառա Շառավիղը»: Քրիստոսը հայտնվում է որպես Իր ժողովրդի Փրկիչն ու Ազատարարը: Այժմ, իրապես, մնացորդը «զարմանալի մարդիկ» են, որովհետև նրանց ուխտագնացության արցունքներն ու խոնարհությունը տեղի են տալիս ուրախությանն ու պատվին՝ Աստծո և Գառան ներկայության մեջ: «Այն օրը Տիրոջ Շառավիղը պիտի լինի գեղեցիկ և փառավոր, և երկրի պտուղը՝ գերազանց և վայելուչ Իսրայելից փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ Սիոնում մնացողը և Երուսաղեմում մնացածը սուրբ պիտի կոչվի, ամեն ոք, որ գրված է ողջերի մեջ Երուսաղեմում»: Վկայություններ, հատոր 5, 474–476:

Հայտնության գրքի հարյուր քառասունչորս հազարը Եզեկիելի այն խումբն են, որ «կնքվում» են, մինչ «հառաչում և ողբում» են երկրի մեջ եղած պղծությունների համար: Նրանք կնքվում են, երբ նրանց տրվում է Քրիստոսի արդարության հանդերձը և գեղեցիկ խույրը, որը ներկայացնում է Պետրոսի «թագավորներ և քահանաներ»-ը, ովքեր Աստծո ժողովուրդը չէին, բայց այժմ դարձել են Աստծո ժողովուրդը:

Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփականություն եղող ժողովուրդ, որպեսզի պատմեք նրա փառաբանությունները, ով ձեզ խավարից կանչեց դեպի իր զարմանահրաշ լույսը. որք մի ժամանակ ժողովուրդ չէիք, բայց հիմա Աստծու ժողովուրդն եք. որք ողորմություն չէիք ստացել, բայց հիմա ողորմություն ստացաք: Միրելինե՛ր, աղաչում եմ ձեզ որպես օտարականների և պանդուխտների՝ հեռու մնացեք մարմնական ցանկություններից, որոնք պատերազմում են հոգու դեմ. ձեր վարքը հեթանոսների մեջ ազնիվ պահեցեք, որպեսզի, մինչ ձեզ չարագործների պես բամբասում են, ձեր բարի գործերը տեսնելով՝ փառավորեն Աստծուն այցելության օրը: Ա Պետրոս 2:9–12.

Արդ, եթե իրապես հնազանդվեք Իմ ձայնին և պահեք Իմ ուխտը, ապա բոլոր ժողովուրդների միջից դուք Ինձ համար առանձնահատուկ սեփականություն կլինեք, որովհետև ամբողջ երկիրը Իմն է: Եվ դուք Ինձ համար պիտի լինեք քահանաների թագավորություն և սուրբ ազգ: Սրանք են այն խոսքերը, որ պիտի ասես Իսրայելի որդիներին: Ելք 19:5, 6.

«Այս երկրի պատմության վերջին օրերում Աստծո ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պիտի նորոգվի: «Այն օրը Ես նրանց համար ուխտ կկնքեմ դաշտի գազանների, և երկնքի թռչունների, և երկրի սողունների հետ. և աղեղը, և սուրը, և պատերազմը երկրից պիտի կոտրեմ, և պիտի անեմ, որ նրանք ապահով պառկեն: Եվ քեզ Ինձ նշանած պիտի անեմ հավիտյան. այո՛, քեզ Ինձ նշանած պիտի անեմ արդարությամբ, և դատաստանով, և սիրառատ ողորմությամբ, և գթություններով: Եվ քեզ Ինձ նշանած պիտի անեմ հավատարմությամբ, և դու պիտի ճանաչես Տիրոջը»:

«Եվ այն օրը պիտի լինի, ասում է Տերը, որ Ես պիտի լսեմ երկինքը, և այն պիտի լսի երկիրը, և երկիրը պիտի լսի հացահատիկը, գինին և յուղը, և դրանք պիտի լսեն Հեզրայելին: Եվ նրան Ինձ համար պիտի սերմանեմ երկրի մեջ, և պիտի ողորմեմ նրան, որ ողորմություն չէր գտել, և պիտի ասեմ նրանց, որ Իմ ժողովուրդը չէին՝ Դու իմ ժողովուրդն ես, և նրանք պիտի ասեն՝ Դու իմ Աստվածն ես»: Ովսեա 2:14–23.

«Այն օրը... Իսրայելի մնացորդը և Հակոբի տան փրկվածները... ճշմարտությամբ պիտի հենվեն Տիրոջ՝ Իսրայելի Սրբի վրա»: Եսայիա 10:20: «Ամեն ազգից, և ցեղից, և լեզվից, և ժողովրդից» կլինեն այնպիսիներ, որոնք ուրախությամբ պիտի արձագանքեն այս պատգամին. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փառք տվե՛ք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը»: Նրանք պիտի դառնան ամեն կուռքից, որ նրանց կապում է այս երկրին, և պիտի «երկրպագեն նրան, որ ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները»: Նրանք պիտի ազատեն իրենց ամեն խճճվածությունից և աշխարհի առաջ պիտի կանգնեն որպես Աստծո ողորմության

հուշարձաններ: Ամեն աստվածային պահանջի հնազանդ լինելով՝ նրանք պիտի ճանաչվեն հրեշտակների և մարդկանց կողմից որպես նրանք, «որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Հայտնություն 14:6–7, 12:

«Ահա, օրեր են գալիս,— ասում է Տերը,— երբ հերկողը կհասնի հնձողին, և խաղող տորոտողը՝ սերմ ցանողին. և լեռները քաղցր գինի պիտի կաթեցնեն, և բոլոր բլուրները պիտի հավեն: Եվ Ես պիտի վերադարձնեմ Իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի գերությունը, և նրանք պիտի շինեն ավերված քաղաքները և բնակվեն այնտեղ. պիտի տնկեն այգիներ և խմեն դրանց գինին, պիտի նաև պարտեզներ շինեն և ուտեն դրանց պտուղը: Եվ Ես պիտի տնկեմ նրանց իրենց երկրում, և նրանք այլևս չեն արմատախիլ արվի իրենց երկրից, որ Ես տվել եմ նրանց,— ասում է Տերը՝ քո Աստվածը: Ամոս 9:13–15»: Review and Herald, February 26, 1914.

Ակնհայտ է, որ այն պահից, երբ հարյուր քառասունչորս հազարի վերջին ընտրյալ սերունդը կնքվում է, դեռևս կան հեթանոսներ, որոնց վրա կարող է ազդեցություն գործել հարյուր քառասունչորս հազարի կենսակերպը (վարքը) հեթանոսների այցելության օրը:

«Ո՛չ մարդկային իշխանությունը և ո՛չ էլ մարդկային գորությունը հիմնեցին Աստծո եկեղեցին, և ո՛չ էլ կարող են կործանել այն: Եկեղեցին հիմնված եղավ ոչ թե մարդկային ուժի վեմի վրա, այլ Քրիստոս Հիսուսի՝ Դարերի Վեմի վրա, «և դժոխքի դռները նրան պիտի չհաղթեն»: Մատթեոս 16:18: Աստծո ներկայությունն է հաստատություն տալիս Իր գործին: «Մի՛ ապավինեք իշխաններին, ոչ էլ մարդու որդուն»,— այս է մեզ հասնող խոսքը: Մաղմոս 146:3: «Հանդարտության և վստահության մեջ պիտի լինի ձեր գորությունը»: Եսայիա 30:15: Աստծո փառավոր գործը, որ հիմնված է արդարության հավիտենական սկզբունքների վրա, երբեք ապարդյուն չի դառնա: Այն պիտի առաջ գնա գորությունից գորություն՝ «ոչ գորությամբ, ոչ էլ ուժով, այլ Իմ Հոգով,— ասում է Զորաց Տերը»: Զաքարիա 4:6:»

«Զորքաբեղի ձեռքերը դրել են այս տան հիմքը, և նրա ձեռքերը ևս պիտի ավարտեն այն» խոստումը բառացիորեն կատարվեց: 9-րդ խոսք: «Հրեաների ծերերը շինում էին, և նրանք հաջողություն էին ունենում Ազգե մարգարեի և Իդդոյի որդի Զաքարիայի մարգարեության միջոցով: Եվ նրանք շինեցին ու ավարտեցին այն՝ Իսրայելի Աստծու հրամանի համաձայն, և Կյուրոսի, Դարեհի և պարսից արքա Արտաշեսի հրամանի համաձայն: Եվ այս տունն ավարտվեց Ադար ամսվա [տասներկուերորդ ամսվա] երրորդ օրը, որը Դարեհ թագավորի թագավորության վեցերորդ տարին էր»: Եզրաս 6.14, 15: Մարգարեներ և թագավորներ, 595, 596:

Տասներեքից տասնհինգ համարները ներկայացնում են այն մարգարեական իրադարձությունները, որոնք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ առաջնորդում են շաբաթապահների փորձաշրջանի փակվելուն: Դրանք նաև ներկայացնում են Դանիել տասներկուերորդ գլխի տասներորդ համարում նշված երեք քայլերից երրորդը: Տասներորդ համարը «մաքրագործում» է, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները ներկայացնում են «սպիտակեցվելը», իսկ տասներեքից տասնհինգ համարները ներկայացնում են այն վճռորոշ փորձաքարը, որտեղ շաբաթապահ

կույսերը «փորձվում են»:

Դանիելի գրքի ներքին լուրը ներկայացված է յոթերորդից մինչև իններորդ գլուխների Ուլայի գետի տեսիլքով, իսկ արտաքին լուրը ներկայացված է տասներորդից մինչև տասներկուերորդ գլուխների Հիդդեկել գետի տեսիլքով: Տասներկուերորդ գլուխը և՛ ներքին, և՛ արտաքին տեսիլքների գազաթնակետն է, և այն ներկայացնում է այն կերպը, որով Քրիստոս բարձրացնում և մաքրում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Տասից մինչև տասնվեց համարները ներկայացնում են քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը՝ 1989 թվականից մինչև քառասունմեկերորդ և տասնվեցերորդ համարների կիրակնօրյա օրերը: Այն համարները, որոնք տեղավորվում են այդ ծածուկ պատմության մեջ, ներկայացնում են տասներկուերորդ գլխի տասներորդ համարի կատարյալ կատարումը:

Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Եվ այն ժամանակից, երբ մշտական գոհը պիտի վերացվի, և ավերող պղծությունը պիտի հաստատվի, պիտի լինի հազար երկու հարյուր ինսուն օր: Երանելի է նա, ով կսպասի և կհասնի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Դանիել 12:10–12:

«Իմաստունները», որոնք հասկանում են տասից մինչև տասնվեց համարները և որոնք կնքվել են թե՛ «մտավորապես», թե՛ «հոգևորապես», նրանք են, ովքեր հասկանում են քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության մեջ ներկայացված արտաքին մարգարեական պատգամը, և նրանք այդ հասկացողության մեջ «մտավորապես» հաստատվել են մինչև կիրակնօրյա օրերը: «Իմաստունները» նրանք են, ովքեր փոխակերպվել են Հայտնություն գրքի տասնմեկերորդ գլխի և տասնմեկերորդ համարի միջոցով ներկայացված ներքին պատգամով, և նրանք հաստատվել են այդ փորձառության մեջ մինչև կիրակնօրյա օրերը:

«Իմաստունները» նրանք են, ովքեր ընդունել են «սպասման» հետ կապված «օրհնությունը», որով հարյուր քառասունչորս հազարը նշանավորվում են որպես նրանք, ովքեր իրականացնում են տասը կույսերի առակի կատարյալ և վերջնական իրականացումը: Հայտնություն 11.11-ը վրա հասավ 2023 թվականի հուլիսին՝ այդպիսով նշանավորելով «վերջի ժամանակը», երբ Դանիելն ու Հայտնությունը երկու վկաներով նշում են, որ գիտելիքի աճը, որը բացվեց 2023 թվականի հուլիսին, նույնականացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման գործընթացը: Տասնմեկ գումարած տասնմեկը հավասար է քսաներկուի, ինչը աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշն է, և նրանք, ովքեր անցնում են եռաստիճան մաքրման գործընթացը, որը ծնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, նույնացվում են Դանիել 12.12-ում, իսկ այդ համարը տալիս է Պաղմոնիի ևս մեկ ստորագրություն, որովհետև տասներկուսը բազմապատկած տասներկուսով հավասար է հարյուր քառասունչորս հազարի:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում: